

KÉT HOLD VAN A POHARAMBAN

Tömöry Márta játéka

Készült 1998-ban, japán, cseh, eszkimó mesék alapján, Ambrus Asma és barátai részére. Bemutatója az Almássy téren volt, majd változó színhelyeken ment vagy két évig. A szerzői jog szabályai szerint, ha játszani akarod e művet, a kapcsolatot vedd fel a szerzővel, Tömöry Mártával! (Magyar Művelődési Intézet, 1011 Budapest, Corvin tér 8. Tel: 201-5692, e-mail: tomorym@mmi.hu)

Az alapfelállítás: színésznő, bohóc-lány, zenész fiú volt – de ez persze változhat, lényeg, hogy alkatra elkülönüljenek a szereplők egy törékeny lány, egy vagány nagyszájú, s egy zenész

A színen A-t látjuk, toroka bekötve, fején hálósipka, pokrócba burkolózva didereg, prüszköl.

A: Már csak ez hiányzott... Lázam van! *(megágyaz magának, bebújik a hálósákba)*

K: *(a bohóc, jön teljes turista-felszerelésben, nagy hátizsákkal és Z, a zenész, akiről mindenféle hangszerek lógnak, s két keze is teli velük)*

Még nem keltél fel?

Z: Elfelejtetted..?

K: A kirándulás, mozogj már!

A: Deb begyek sehová... valaki lecsavarta a fejebet.

K: Micsoda?

A: Csupa jégkocka vagyok belül... ráz a hideg

K: Húha, ennek fele se tréfa! */takarókat rak rá, "telefonál"/* Doktor úr, siessen!

Z: Máris jövök! *(beöltözik)* Hol a beteg?

K: Csakhogy megjött, doktor úr. Ide...ide... *(tüsténkedik, csaknem ráül a betegre/)*

D/Z: Mondd szépen, ááá...!

A: Hagyanak beghalni... ah, ha már itt van, doktor, visszacsavarhatná a fejebet!

D/Z: Mondd szépen ááá...!

K: Kis vagy nagy Á betű legyen? Nem lehetne inkább B?

D/Z: Semmi bé, ááá...!

A: Áááá!

K: *(közvetít)* Most belenéz a torkomon át a doki abba mély piros pincébe...

D/Z: *(kopogtatja a hátát)*

A: *(szuszog)*

K: Tárulj szezám!

A: Dem vagyunk itthon!

K: Csilingelik benn ezüst hangokon a bacilusok...

D/Z: Akkor nincs is semmi baj, sok citromot neki! Izzasztani!

K: *(hoz két citromkarikát egy pohárban, szívószállal)* Tessék a fincsi limcsi!

A: Jé, két telihold van a poharamban... köszi! *(iszik, behanyatlik párnák közé./)*
Nahát, és mintha fordított távcsövön nézném magam... egyre kisebbdem...
távolodom ma...gam... tól...*(elalszik)*

D/Z: *(a zenész, kivetkőzik a doktorságból)* Remek, elaludt. Énekeljünk neki egy altatót, gyerekek, s mire felébred, kutya baja!

Beli buba,
nincsen papa,
mert elvitte
a kiscica!

/K-val megtanítják a nézőgyereket is a dalra./

- A: *(hánykolódik, hirtelen felül)* Halljátok?...tapsvihar, engem, Bonifácot szólítanak.....
- Z: *(suttogva):* Álmodik. Azt álmodja, hogy ő Bonifác, a cirkuszi oroszlán...
- K: Ez egy visszatérő álom nála.
- Z: *(bevonulót fúj, halkan)*
- A: ...itt Bonifác! dagybetegem.... is... begyek... *(kimászik a hálósákból, s indul, mint egy holdkóros)*
- Z: Szó se lehet ma szaltókról, kedves Bonifác, beléd mászott az influenza, nem szabad megterhelni a szívedet!
- A: De a gyerekek...
- Z: Megoldjuk! ... Tudom már! Szerepet cseréltek! Itt az ostor!*(A. kezébe adja, s K.-hoz, aki közben bajszot ragaszt...)* Kedves állatidomár úr, ma este maga helyettesíti Bonifácot!
- K: Hogy én...a tűzbe?... Na, nem! A tekintélyem...
- Z: Ne szabadkozzon, uram! Menni fog! Behívunk két gyereket a nézőtérről. Kérek két porondmestert! Te meg te, gyertek ide, tartsátok így, ezt a tüzes karikát! *(kezükbé ad egy piros szalagos karikát)*
- A: Nos, idomárkám, csak semmi pánik! *(pattogat)*
- Z: *(dobol, a gyerekeknek kioszthat cintányért is...)* Tisztelt nagyérdemű! Amit most látnak, unikum! Világszám! Ilyen még nem volt, nem van, és nem lesz! Maga az idomár ugrál a manézsban és Bonifác, az oroszlán pattogat az ostorral! Vii-i-gyázz, kész, rajt!
- A: *(belejön, pattogat)*
- K: *(több nekifutásra, közben meg is akarja kerülni stb. - átviszi a karikát)*
- Z: Tapsot! A nézők el vannak ragadtatva, kiáltoznak: Bravó, hogy volt! *(hajlongnak, ölelgetik egymást)*
- /Közben A., mint egy alvajáró visszamegy a hálósákhöz, lefekszik./*
- A: *(felébred, nyújtózkodik, nevet)* Ha tudnátok, mit álmodtam!?
- Z: Oroszlán volt benne?
- A: Aha!
- K: Bonifác nevű?
- A: Honnan tudjátok?
- Z: Mi is benne voltunk! Ugye gyerekek? *(Visszaereszti a nézők közé a két segédet.)*
- A: *(kiugrik az ágyból, öltözik)*
- K: Hát te?
- A: Kutyabajom!
- K: *(átöleli)* Hurrá, kirándulunk!
- Z: Nem akarlak elkészeríteni, de nem mehetsz ki.
- A: De már jól vagyok!
- Z: Az orvos megtiltja, hogy kimenj, visszaesel!
- A: *(sírva visszaesik)*
- Z: Két nap szobafogság, minimó kalkuló.

- K: És a kirándulás? Mi azért megyünk ugye?.. Sajnáljuk Asma, te csak csicsikálj, gyógyulj. Majd írunk, szia!
- A: *(elkeseredetten fálnak fordul, sír)*
- Z: Van neked szíved?
- K: Persze hogy van, itt ni! *(keresi)*. Hova lett? Kirándulni megy, húz kifelé! Jössz? *(felszed mindent, indulna)*. Mi ez, most meg visszafelé húz! *(leszór mindent, visszarohan átöleli A-t, bög)* A kirááá-nduláááás! Nekem be volt ígérve!
(bögnék)
- Z: *(hirtelen ötlettel)* Elég! Úgyse mehetnénk.*(hallgatózik)*
- K+A: Miért?
- Z: Mert esik. Nem halljátok? */dobol*
- Etüd, esőre:*
- Z: Picike verőkkel dobolnak az esőcseppek egy világnagy dobon. A dobverők épp csak érintik a felületet.
- A: *(gyerekekhez)* Ti is megpróbáljátok? - Halljam! finoman, ...femen és bőrön, földön dobolunk...
- K: Kis esőmanók vagyunk! dobolunk az esernyőkön, a gombák kalapján, dobol az eső-zenekar a rét óriási fülébe és a békák ugrálni kezdenek, placcs, placcs!
- Z: Mindenen dobolunk, ami utunkba akad, de legjobban a bádogtető szől.
- A: *(ábrándozva)* Az esőt, ezt a szuper dobost követi egy varázsló, aki tükörüveggel vonja be a világot, és hogy siet, nini, viria-varázslat, máris egy üvegvárost hagy maga után. *(imitálja)* A kislányok óvatosan táncolnak, így ni, nehogy a fényes tükrökbe lépjenek, melyekben a feje tetején áll az üvegváros.
- K: *(kézen áll)* Tényleg! Minden fordítva van */lehuppan/* De a legszebb, hogy óriás hidat ver, s egyetlen, hétszínű ív feszül a világ egyik végétől a másikig.
- A: Ezen a szivárványhídon csak gyerekeknek szabad a járás, meglátogathatják egymást, akár a világ túlsó végén.
- Z: Készüljete, világkörüli útra megyünk!
- A: *(kapcsol)* Miközben ki se mozdulunk a szobából.
- K: Hogyhogy?
- Z: Hát a Szivárványhídon!
- K: Honnan vesszük?
- A: Gyerekek, ki tudja mikor látható a szivárvány? Hát eső után, amikor kisüt a nap, ugye.
- Z: Hívjuk a Napot!
Süss fel Nap!*(közös ének)*
- A: *(Hidat tart K-val)* Itt a szivárványhíd... Ki jön át az aranykapun?
Bújj bújj zöld ág ...*(ének és vonulás)*
- K: Juhé, kirándulunk! *(utolsónak átbújik, megbotlik, felvállik a cipője, orráig emeli a lábát, bög)* Oda a cipőm - ne-hem mehetek így világkörüli útra! *(bög)*
- A: *(megnézi)* Ez bizony kását kér!
- K: Kását? *(fülét odatapasztja)* Szerintem cipődoktor kéne neki! De hol vegyünk most cipészt?
- Z: Nesze, a selyemhernyó küldi!*(nagy színes szalaggal átköti a cipőt, olyan lesz, mint egy lepke)*
- K: Egy hernyó?
- A: Tudod, akiből pillangó lesz...
- K: Ja, hogy Ő, ez a kedvenc mesém!

Ketten: Én akarom elmesélni...! Volt egyszer...

A: Egy hernyó, ült a levélen és evett.

K: Evett? Zabált! A hernyók ugyanis mást se csinálnak, csak rágnak egész nap.

Z: Nyugi, most jött el a te idő -

A: Biztatta magát a hernyó - mikor már mindent felevett maga körül, és olyan szép kövér lett

K: Hogy már szebb és kövérebb nem is lehetett... Összetekeredett és elaludt. (*K. hirtelen elalszik, A jön és befogja K szemét*)

Z: Azt elfelejtettem hozzátenni, hogy napkeleten, a felkelő nap országában, azaz Japánban vagyunk. (*japán kagura zene*)

A: Ébresztő! Itt a tavasz! (*súgva*) Mikor álmából felébred, már nem hernyó, hanem... egy szép színes (*súgva*) lepke! Csakhogy ő ezt nem tudja...

K: (*felébred, nyújtózik*) Mekkora aludtam! Furcsa..., valahogy más vagyok, mint eddig... Azám, ki voltam én, mielőtt elaludtam?

A: Hernyó, aztán báb, nem emlékszel?

K: Méghogy én hernyó? Fúj, képtelenség... de akkor most ki vagyok? Csak tudnám! (*körbékémlél*)

A: Egy rokonlelket kerestem. A mezőn sok csalán virított, (*társakat toboroz*) Mi leszünk, azok, jó?

K: De szép zöld csipkés szárnyatok van, ilyenforma van nekem is, akkor én is csalán vagyok?

A. (*a gyerekek élén tiltakozik*) Nem vagy, nem vagy csalán! Nem tudsz csípni!

K: Nem e? (*próbálkozik*) - Egy icipicit csípett, ugye?

A: Ne erőlködj, nem megy ez neked!

K: Akkor ki vagyok hát?

Z: A vízparton kék virágok mosolyognak...

A: (*súgva*) Mosolyogni! Kék szirmú nefelejcs!

K: Hé, ti nevető szeműek, kik vagytok?

Gyerekek: Mi vagyunk a nefelejcs!

K: Milyen kéklő a szemetek! Ugye az enyém is...?

A: (*megnézi a szemét*) Hát, a tied nem annyira kék, ...sőt, egyáltalán...nem az!

K: És...ha befestném?

A: Az teljességgel lehetetlen!

K: Hát jó. Nefelejcs se vagyok. (*kémlél*) Tán azok ott kicsodák? Kis harangjaik csilingelnek a szélben.

A: /gyerekekhez/ Finoman, kecsesen rázzuk fürtös harangvirág fejünket, így... hallga...

Z: (*közben csengőkkel csilingel*)

K: Kik vagytok?

A és gyerekek: Harangvirágok vagyunk. (*A gyerekek csilingelnek.*)

K: (*nézi őket*) De szépen ingatják a fejüket, így, (*próbálkozik*) nekem is megy! Lehet, hogy én is harangvirág vagyok?

Kar: (*csilingel*) Nem vagy, nem vagy!

K: (*erőlködik*)...bim-bam-bim-bam!

Z: (*effekt*) - Vigyázz, még lerázod a hímport a szárnyadról!

A: Ha belekékülsz

K: (*boldogan*) Már kékülök?

A: se fog menni!

K: (*sóhajt*)

Z: És száll tovább a mezőn, nini, mi piroslik itt?
A: (súgva, a gyerekeknek) ki akar pipacs lenni? Egy egész pipacstábla!
K: Lángoló virágok, szálljatok velem a szélben!
A és gyerekek: Mi nem akarunk elszállni, jó itt nekünk a forró mezőn, a búza közt, napozz te is, velünk! (*napoznak, nyitott tenyerükbe tartott arccskával*)
K: (*kifekszik, égeti a nap*) Napszúrást kapok! A fejem! Szédülök, kivagyok! És azt se tudom, ki vagyok. Mondják, hernyó meg báb voltam. Hiszi a piszi! Az már biztos, hogy csalán, nefelejcs, harangvirág, pipacs nem vagyok, de akkor ki vagyok én?
Z: (*mint visszhang*)Én, én, én..
K: De ki az az én? (*tárt szárnyal forog*). Lebegek, szállok, nyitom, csukom a szárnyam, nektárt iszom !De jó!
A: Szép selyemlepke lettél, pillangó! Ugye már te is tudod?
K: Igen, igen, pillangó vagyok – s egyszeri, semmihez sem hasonlító!
A: Akárcsak én, meg ők.
K: De jó hogy én, én vagyok, ti meg ti...
A: És mi, együtt - a kerek világ vagyunk! A színes, végtelen!
Z: Akkor hát táncoljunk, mindenki a maga módján! (*pörögnek, forognak*)

A: (*miközben végetér a tánc, behoz egy lavórt, benne egy halat*) Psszt! Itt a kívánságteljesítő aranyhalacska, de mindjárt megfullad, nincs vize!
K: Ezen hamar segítünk – (*hátizsákjából kivesz egy üveg vizet, beönti a lavórba*)
Z: (*effekt*)
A: Jótett helyébe jót várj! Itt ez a halpikkely ezzel megragaszthatod a cipődet!
K: Igenis... jaj, a cipőm úszni akar! (*belelépne a vízbe*)
Z: Hé, ez itt a tenger!
K: Tenger, ez a lavór víz?
A: (*ingatja a vizet*) Kiborulok! Vedd tudomásul, én most az Óperenciás tenger vagyok, hajókat hordok a hátamon!
Z: Akkor kezdődjék a világméretű út, méghozzá hajón! (*dudál*)
K: Hajón... (*keresi*), de nem látok semmiféle hajót!
A: Minden gyerek tud papírsónakot hajtogatni, mi is. Ugye? (*buzgón hajtogat, néhány vállalkozóval*)
Z: Kész! Itt egy egyárbócos tengerjáró hajó, tetszik?
K: (*ő is gyerekeket toboroz*) Ti lesztek a vezérhajó legénysége. Te, meg te, meg te! Sorakozó!
Z: Azért egy kis szél nem ártana!
A: Szél, azt bízzátok csak ide! (*fúj, köhög*)
K: Azt hiszed, Te köhögöd a Passzát szelet? Helyet nekem! Fúúú, khm! (*a gyerekekhez*) Erős tüdőtök van? Segítsetek, jó? (*a gyerekek kiemelte köre fújja a szelet, s animációban segít*)
A: Fel a fedélzetre, szél dagasztja a vitorlákat!
K: Azám, ki legyen a kapitány? (*sok gyerek jelentkezik*)
Z: Ki, ha nem én!
K: Ki az az én?
Z: Hát én, Pitypang kapitány, a kikiricsek nemzetségéből, a rettenhetetlen felfedező.
K: Te pitypangfejű, te akarsz kapitány lenni?

- Z: Én hát, a mi családjunkban hagyomány az utazás. Rég a fejemben érik egy világmegkerülő út terve.
- K: Vagy úgy? Lámpavirág kapitány -elfűjlek!
- Z: Vén tengeri medve, ne morogjon, kacsázzon fel a fedélzetre, kinevezem kormányosnak. Foglalja el álláshelyét, manőverezzen!
- K: Igenis, és ez a mitugrász itten?
- A: Hajósinas leszek, felkészöm az árbockosárba!
- K: Meggondolta Lámpavirág Kapitány? Ez holdkóros!
- Z: A személyzetről én döntök!
- A: *(felmászik)* Hú, de síkos ez az árboc! S hogy inog a szélben, jujj!
- Z: Nem nyafogunk!
- K: Mit mondtam? De nekem nyolc, fő, hogy rum legyen elég...
- Z: Behordani a rakományt!
- K: Igenis, kapitány! Matrózok, sorakozó! Ide, ide, láncban *(pár gyereket sorba állít)* Így! Vigyázzon, fiam, a lábára ne ejtse! Öt bála papsajt, négy hordó macskaméz, három tonna szárított szúnyog-sonka... s egy hordó szeder pálinka - ezt magam viszem.
- Z: Elég, felbillen a hajó! Vitorlákat fel, indulás. Irány Afrika!
- A: *(valami tengerész nótát énekelnek, hintázva hahóznak - a létráról körbekémlél)* Föld! Föld!
- Z: Afrika, kikötünk! *(kikötnek, azaz a lavórt a papírhajóval behúzzák, lehet kis báb-másuk papírból, a hajóban)*
- Z: S most együtt eljátsszuk, hogy találkoznak a nagy fehér utazók a bennszülöttekkel, Afrikában...
- A: Ki vállalja, hogy bennszülött lesz velem? *(közben A. maszkot ölt)* Kicsi jelzés-maszkokat festünk a képünkre, mert ugye, teljesen feketék vagyunk, hát fehér jeleket festünk, így a pofitokra, még lehet jelentkezni...
- K: Bódító meleg van, a parton épp ünnepelnek, jönnek a fűszoknyás lányok, *(dobol)* táncpróba indul!
- A: A zsiráfok tánca így megy, ez a gazellaké, s így lopakodik az oroszlán...(mutatja)
- Z: *(hirtelen leáll, földre lapul, fülel,)* Állj! üzennek a tam-tam dobok, így: tá-ti-ti tá!
- A : Meg tudod megfejteni?
- Z: *(dobol)* Hát, ugye, a zenészfű! Azt üzenik: Jött nagy Fehér Főnök, vízen...
- A: Mi, kevés kicsi néger...nagyon félni!... Be a bozótba, rejtőzködés! *(lebújnak a bozótban)*
- K: Hahó, kapitány úr! ...merre van?
- Z: *(óvakodva előbukkan)* Ez a nagy fű... jöhet benne oroszlán, elefánt... kígyó! *(hátrálva egymásba ütköznek A.-val)*
- Jaj, mamám! Szent ég, ezek koromfeketék! *(kezét feltartva, kővé mered)*
- A: Jujj! *(hasra veti magát)* Ó, nagy sámándob, mészfehér szellemek jönnek - futás!
- Z: Állj, vissza, vissza! *(suttogva)*A jó öreg csodafegyver! Bevetjük a cirkuszi zenét! Matrózok, díszlépés! Kirakni az ajándékokat! *(mindez lehet fehérbohóc és buta bohóc akció)*
- K: Nagy vízen túl nagy ország...idejöttünk. Nem félni! Fehér ember barát... nem bánt... ajándék, nektek...

(Gyöngyöt, tükröket stb. osztanak, igazi impro. lehet: pantomim, mutogatás. A fehérek, nyugalmat erőltetve lelassítva igen óvatosan, feszülten mosolyognak, mozognak, lassan oldódnak.

A. és a gyerekek, a "vadak" lassan gyermeki kíváncsisággal közelítenek- tükörben nézik magukat, örülnek a nyakukba akasztott gyöngyöknek. Mindent megfognak, megszagolnak, izlelnek - grimaszolnak a tükörbe, nevetnek.)

A: Mienk nagyfőnök, vagyis én, igen örvend... meghív titeket nagy ünnep.. ide leülni nagy fehér fenekedre... jön a fekete Dzsudzsu, a nagy zsiráfszellem...
/Következik a dzsudzsú (beöltözött óriásbáb) tánca – a "négerek" örömtáncre perdülnek körülötte...különféle állatok oroszán, elefánt, zsiráf mozdulatainak utánzása. Válaszul a táncba bekapcsolódnak a fehérek - matróz táncsal, dallal nagy a vigalom.

Z: Hát ez jó volt! De ideje búcsúznunk! Vitorlát fel, indulás hazafelé!

K: Kapitány, mindjárt kitör a vihar!

Etüd, viharra

K: A nagy fekete felhőben valaki fel- és leoltogat egy óriás villanó lámpát, egy, kettő, három, öt... nyolc *(befogja a fülét)* bu-bu-bumm!

A: Mintha száz zsák krumplit zúdítanának csúszdán a pincébe, bum-bum, rata-tata bumm *(pl. gyerekek gurulása, görgése, mint hullámoké)*

K: Lavór-tengerünk felett íme, az elemek tombolása *(elemlámpa-villogások, lemezzázás), toronymagas hullámok - ez a vihar hatalmas koncertje. (Kiemelik a lavórból a kis hajót – kézzel-kézre dobálják.)*

K: Reccs! Hajótörés! Közel a part, ússzatok! *(úszik a földön, maga előtt tolvá a lavórt)*

Z: *(zúgó csövet forgat)* Halljátok? Hogy vijjog a szél?

K: *(feláll)* Hol vagyunk? az tuti , hogy ez nem Afrika,....

Z: Brr! de hideg van...hó, meg jég... ott egy foka...

K: Meg egy pufóka eszkimóka...

A: *(takaró sátor, mint iglu alól, integet)* Ide, ide a hóházba, idegenek, itt benn ég a jó zsilámpa, fő a bálna-paprikás...

K: *(melléül, vacogva)* De jó meleg van itt, ..csonttá fagytam.

A: Az eszkimó tél sötét és hosszú...

Z: *(fütyül - a szél, nyíznak a kutyák... a farkasok orgonálnak, távol vízbe csobbannak a fókák, dörmög egy jegesmedve...*

(játék hangokra – a gyerekekkel- ad libitum)

A: ...mi meg ülünk benn, a jó meleg hóházban!

K: Hallgatjuk mit mesél nagyanyó... Mesélj a bátor kiségeréről, aki világot látott!

(egér-mozi - árny a falon, képmutogató?)

K/Kiséger: Meguntam már az iglut, a bezártságot, unom magam, világgá megyek, kalandokra vágyom!

A: Itt a tarisznya, csak aztán meg ne bánd - mondta nagyanyó. S ment az egérke...

K/K: Irány a tágas tundra - hú de nagy tó ez itt előttem, azért csak beleugrom, átúszom! Hopplá, brr, hú de hideg! Tempó, egy kettő, há - csakhogy kinn vagyok!

A: - rázta meg magát a parton, s ment tovább...

K/K: Nini, ott egy hatalmas hegy, hogy keljek át rajta? Jól nekifutok, és hopp, hurrá,

- sikerült! Átugortam! Hú, de erős is vagyok én!
- A: - fújta ki magát az egérke. De jaj mamám, ott verekszik két hatalmas fenevad, egy medve meg egy rozmár. Most mit tegyen? Visszafordulni késő!
- K/K: *(nekik fut)* Táguljatok az útból! Piff-paff, puff, nesztek! Győztem! No azt hiszem,
ennyi hőstett elég is egyelőre, irány haza!
- A: ...és azzal hazafutott.
- K/K: Megjöttem nagyanyó, ha tudnád, mekkora hős vagyok én, micsoda kalandjaim voltak!
- A (nagyiként): Nocsak
- K/K: Először átúsztam egy nagy tavat...
- A/A: *(félre)* Láttam, az a te nagy tavad egy rénszarvas vízzel telt patanyoma volt!
- K/K: Aztán nekifutásból átugrottam egy hegyet!
- A/A: Azám, egy kupac nyúlbojót, haha!
- K/K: És végül két verekedő óriást: egy medvét és egy rozmárt úgy kupán vágtam, csak úgy nyekkentek!
- A/A: Cöcö, túl kerek a szemed kisunokám, tudod e?! A te medvéd méhecske volt, a te rozmárod egy bögöly volt.
- K: De bizonyisten, nagy! A tenger, a hegy, a vadak-félelmetesen nagyok voltak. Te meg csak nevetsz! Hogy van mindez?
- A: Hát valahogy úgy, kisunokám, hogy amikor előttünk tornyosulnak a bajok, mintha nagyítón át látnánk mindet, de amikor legyőztük őket, mintha a nagyító túlsó végéről néznénk vissza-minden kicsi és távoli. Látjátok?*(mutatja a gyerekeknek, körbead egy gukkert)*
- K: Ahá, értem már. Jó mese volt.
- Z: De most már irány, melegebb égtájakra!
- A: Kutyaszánon! Juhé, hahó! *(siklanak)*
- K: Jaj, mi ez a recsegés?... Reped... olvad a jég alattunk!... Körös-körül meg víz. Megbír ez a jégtábla?... Kapaszkodjatok!
- Z: *(bepül)* Kár kár..., a nagy hollószárny megvéd, sőt elég egy tolla is, ha feltűzöd!*(odafúj egy fekete tollat)*
- A: Köszönjük, Holló-szellem! Tűzzük fel a tollakat! *(feltűzik)*
- K: Ah, érzem, szárny emel, érzed te is? Repülünk!

(Közös nagy repülési kísérlet, úsznak a levegőben, a Zenész nagy szelet, víjjogást kavar a csővel.)

- K: Földet értünk. Hol vagyunk?
- A: *(bejön egy mécsessel)* A világ túlsó oldalán, ahol minden fordítva van, a hold is így áll. Magas hegyek között, egy dél-amerikai indián faluban él egy kis maja lány, aki meg szeretne barátkozni a denevérekkel.
- K: Gyerekek, ki akar denevért játszani velem? *(K felmászik egy létrára néhány gyerekkel, akiknek mécsket adott - összebeszélnek, mikor takarják, fűjják el ezeket)*
- A: Mindig szívesen megyek káposztáért a pincébe, mert a rozzant padfeljárójában egy denevér-család lakik, de mikor kinyitom a pince nyikorgó ajtaját,
- Z: *(effekt nyikorgás)*
- A: ...huss, mind kirebbenek a kitört ablakon! Ma, ünnep van... Most vagy soha! Csendben megvárom, míg visszaurrannak. *(súgva)* Nem sérül meg, a szárnyatok, mikor ilyen hirtelen kirepültök?

(K és a gyerekek elfújják a gyertyát ijedtükben.)

A: Kérlek, ne rémüldözzetek, maradjatok még, nem tudunk barátkozni, ha ilyen izé, hirtelenek vagytok!

K: Nem vagyunk izék, mindig is így repülünk, az egyik lassú, a másik meg gyors röptű, már ez így van a világon! Különb is, minket csak a sötétség szeret, s így mi is őt szeretjük!

A: Bocsánat, de nem igaz, hogy csak a sötét... mert én, például állandóan füllentek, hogy káposztát akarok enni, pedig utálok. Tudjátok mennyit kanál káposztát legyűrtem már miattatok, brr, de ti folyton csak frrr, és huss... faképnél hagytok, pedig mindig lábujjhegyen jövök.

K: Roppant sajnáljuk! Nem is sejtettük, hogy te...! Különb se tehetünk róla, a vérünkben van ez a huss...

A: Mi van még a véretekben?

K: A sötétség, a Hold, a csillagok...

A: És még?

K: A csend és a titok.

A: És még?

K: A denevér-menyország a csodafán - más nincs.

A: De miért lógtok fejjel lefelé?

K: Hogy helyesen lássuk a világot

A: Szerintetek fordítva van?

K: Persze, a csillagok lenn vannak az égi kanyonban, és fölöttük van a föld, s arról

függnek a fák.

Z: Fejjel lefelé?

K: Hát persze.

A: Ne mondjátok! *(fejreáll, hogy kipróbálja)* De vicces!

K: De igenis, a nagymama így mesélte!

A: És mit mondott még a nagymama, meséljete!

K: Hogy a csillagok közt folyik a legnagyobb folyó, a Tejút... és hogy csak suttogni szabad, és csupa öreg várat szabadna csak építeni, és hogy a napot egyszer elvitte a macska...

A: Hová? És ezzel véletlenül elfújtam a gyertyát, s a kis fekete árnyak, huss, mind kiröppentek a sötétkék éjszakába.

K: Ha a denevérek, huss, el nem szálltak volna, a mi mesénk is tovább tartott volna.

A: Kár, hogy már vége! Olyan izgalmas volt az egész.

K: világkörüli utazás

Z: Mi most elbúcsúzunk, de ne feledjétek!

Záródal:

K: Lehetsz néha beteg,
lehet kevés a pénzed,

Z: Ha vannak álmaid

A Föld fölé emelnek

Mind: Ezt soha ne feledd!

A: Vár egy határtalan

Világ, neve Fantázia

K: Lukas bohóccipőd
is elvihet oda.
Mind: Ezt ne feledd soha!

/pakolnak, s kivonulnak, a gyerekek közé, velük mennek a kijáratig/

Vége

Budapest, 1998. márc.15